

Arrest

**nr. 108 268 van 14 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en houdende de nietigverklaring van een visum, beide dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2013 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H-P.R. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMINIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 7 augustus 2013 op de luchthaven van Zaventem onderschept door de Federale Politie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 augustus 2013 een beslissing van weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Op ... om ..., aan de grensdoorlaatpost...,

Werd door ondergetekende, de heer / mevrouw:

naam K.B. (...) voornaam A. (...)

geboren op 17.06.1990 te KINSHASA geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document Nationaal Paspoort nummer (...)

afgegeven op 05.11.2013

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Italiaanse Ambassade in Algiers

geldig van 18.04.2013 tot 17.04.2014

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : Toerisme afkomstig uit Algiers met AH2060

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen : (...)

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd :

Betrokkene beoogt een verblijf van 31 dagen, hij is in het bezit van een terugkeerticket op

van Brussel naar Algiers. Hij is in het bezit van een C visum uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten in Algiers met oog op toerisme.

Betrokkene geeft aan deze avond 07.08.2013 in Brussel te verblijven op hotel “Adagio Access hotel” en vervolgens per trein door te reizen naar Italië (Rome). Voor zijn verblijf in Rome legt hij een hotelreservatie voor “BB Tuscolo” voor van 08.08.2013 tot 15.08.2013. Hij kan echter geen duidelijkheid verschaffen waar hij zal verblijven tussen 15.08.2013 (einddatum hotelreservatie) en zijn terugvlucht op 06.09.2013 vanuit Brussel. Uit nazicht door de Federale Politie in Zaventem blijkt bovendien dat beide hotelreservaties te zijn geannuleerd.

Betrokkene is niet in het bezit van doorreistickets van Brussel naar Rome en terug.

Betrokkene kan geen documenten voorleggen die wijzen op een toeristisch verblijf in Italië (reisplanning, toeristische informatie,...). Hij kan niet aannemelijk maken dat zijn reisdoel zich in Italië effectief zal afspelen. Volgens de Visumcode (EG verordening 810/2009) dient het hoofddoel van de reis zich af te spelen in de staat van afgifte van het visum.

(...)”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 augustus 2013 een beslissing tot nietigverklaring van het visum. Verzoeker werd hiervan eveneens dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“Mevrouw, Meneer K.B.,A. (...)

De/het ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 18.04.2013

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1,-a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene beoogt een verblijf van 31 dagen, hij is in het bezit van een terugkeerticket op van Brussel naar Algiers. Hij is in het bezit van een C visum uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten in Algiers met oog op toerisme.

Betrokkene geeft aan deze avond 07.08.2013 in Brussel te verblijven op hotel "Adagio Access hotel" en vervolgens per trein door te reizen naar Italië (Rome). Voor zijn verblijf in Rome legt hij een hotelreservatie voor "BB Tuscolo" voor van 08.08.2013 tot 15.08.2013. Hij kan echter geen duidelijkheid verschaffen waar hij zal verblijven tussen 15.08.2013 (einddatum hotelreservatie) en zijn terugvlucht op 06.09.2013 vanuit Brussel. Uit nazicht door de Federale Politie in Zaventem blijkt bovendien dat beide hotelreservaties te zijn geannuleerd.

Betrokkene is niet in het bezit van doorreistickets van Brussel naar Rome en terug.

Betrokkene kan geen documenten voorleggen die wijzen op een toeristisch verblijf in Italië (reisplanning, toeristische informatie,...). Hij kan niet aannemelijk maken dat zijn reisdoel zich in Italië effectief zal afspelen. Volgens de Visumcode (EG verordening 810/2009) dient het hoofddoel van de reis zich af te spelen in de staat van afgifte van het visum.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De bestreden beslissingen gaan gepaard met een maatregel van vrijheidsberoving.

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, dient te worden opgemerkt dat op grond van artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van hun verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

"De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden."

Uit het administratief dossier blijkt dat de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van Brussel op 12 augustus 2013 werd geïndieërd. De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van

een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingen wet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geëdieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot

schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.6. In casu werden de bestreden beslissingen op 7 augustus 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht. Het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd op 13 augustus 2013 ingediend. De vordering werd ingesteld buiten de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 5 dagen. Aangezien verzoeker niet verstoken mag blijven van een daadwerkelijk rechtsmiddel, dient, gelet op wat in punt 3.5 werd gesteld, de gedwongen tenuitvoerlegging te worden geschorst tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan en dit ondanks het feit dat de vordering werd ingesteld buiten de door 39/83 van de vreemdelingenwet voorziene termijn.

4. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

4.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530). Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 augustus 2013 van zijn vrijheid werd beroofd. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen overigens het dringend karakter van de vordering niet.

4.2.2. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Verzoeker formuleert deze grieven als volgt:

***“I. S'agissant de la violation des articles 3 et 5 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales du 4 novembre 1950 (CEDH),
Le requérant fait valoir que la motivation n'est pas adéquate dans la mesure où il est maintenu en détention alors qu'il dispose d'un visa régulier. Et que son arrestation et l'annulation de son visa résulte des préjugés entretenus en son contre par la partie adverse.***

Cette convention dispose en son article 5, § 1, d « ...Toute personne a droit à la liberté et à la sûreté. Nul ne peut être privé de sa liberté sauf dans les cas suivants et selon les voies légales... ».

En l'espèce, à la lecture des raisons qui pourraient permettre à un organe de justice de priver la liberté à quelqu'un, la présente convention ne prévoit pas qu'une personne puisse être privée de sa liberté pour des raisons indiquées dans la décision querellée. dispose bien des réservations d'hôtel et que contrairement à ce qu'a argué la décision, il n'y a pas eu de vérification de la police pour conclure à l'annulation de ces réservations.

Or le requérant estime qu' aucune loi ni règlement n'oblige les voyageurs de disposer des documents touristiques de la destination ou encore d'un plan pour visiter l'Italie.

Il a effectivement reçu un visa et pouvait se rendre à n'importe quelle destination dans cet espace avant d'atterrir en l'Italie.

Il a prévu de se rendre d'abord chez les membres de sa famille lors de son escale en Belgique. Cela n'est pas interdit par les règles de Schengen.

Le requérant indique que ces éléments n'entre pas en ligne de compte pour l'obtention des visa et que l'OE ajoute un autre élément dans l'obtention des conditions pour pouvoir obtenir des visa.

Il confirme que ses études en Alger devrait se poursuivre et qu'il n'était nullement question pour lui de rester en Belgique ni en Italie après son séjour. Ainsi, aucune justification légale ne peut donc expliquer l'annulation de son visa, le maintien en détention du requérant dans le sens de lui priver de sa liberté.

Qu'en plus, cette détention sort du contexte administratif et constitue aux yeux du requérant qui dispose d'un visa régulier une violation de l'article 3 de cette même convention lorsqu'elle prévient : « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains et... dégradants ».

Cet article 03 impose aux Etats parties à la convention le devoir, non seulement de ne pas violer le droit protégé par cette convention, mais aussi de prévenir les violations de ces droits. Or détenir une personne dans les mêmes conditions que les délinquants de droit commun, et lui priver de sa liberté alors qu'il vient pour visiter en touriste l'espace Schengen, est un traitement dégradant aux yeux du requérant et constitue, ce faisant une violation de l'article 03 de la CEDH.

Qu'ainsi, la Belgique viole cette disposition en maintenant le requérant en détention alors qu'il dispose d'un visa régulier et donc d'un droit d'accès sur le territoire Schengen.

En proposant de renvoyer le requérant dans ces conditions, l'office des étrangers, institution fédérale par excellence, vient de violer cette disposition.

Qu'ainsi pour assurer la garantie de la légalité au cas du requérant, la sa libération pour qu'il poursuive son voyage s'impose donc. »

4.3.3.2. De Raad merkt op dat verzoeker de schending van artikel 5 van het EVRM koppelt aan de maatregel van vrijheidsberoving waarvan hij het voorwerp is.

4.3.3.3. Tevens stelt de Raad vast dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM eveneens wordt verbonden aan zijn vrijheidsberoving. Verzoeker oppert immers dat *“cette détention sort du contexte administratif et constitue aux yeux du requérant qui dispose d'un visa régulier une violation de l'article 3 de cette même convention (...) »* en stelt voor dat hij zou worden vrijgesteld om de wettigheid van de bestreden beslissing te herstellen.

4.3.3.4. Zoals hierboven onder punt 2 reeds toegelicht, ontbeert de Raad de vereiste rechtsmacht om zich hierover uit te spreken, waardoor de grieven van verzoeker die betrekking hebben op zijn vasthouding niet op ontvankelijke wijze voor de Raad kunnen worden aangevoerd.

4.3.3.5. Voor het overige merkt verzoeker in zijn middel op dat hij wel degelijk over hotelreservaties beschikt en dat er geen aanleiding bestaat om te besluiten dat deze reservaties geannuleerd zouden zijn. Verder laat verzoeker gelden dat geen enkele bepaling voorschrijft dat reizigers toeristische documenten zouden moeten bezitten over hun reisbestemming of over een plan zouden moeten beschikken om Italië te bezoeken. Verzoeker wijst erop dat hij over een geldig visum beschikt en dat hij eerst zijn familie in België wenst te bezoeken en daarna naar Italië zal gaan, hetgeen niet verboden wordt door de Schengenregelgeving. Verzoeker stipt aan dat hij zijn studies in Algiers moet verder zetten waardoor er geen sprake kan zijn van een voortzetting van zijn verblijf in België of in Italië. Volgens verzoeker voegt de verwerende partij voorwaarden toe om een visum te bekomen.

4.3.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de overwegingen uit de bestreden beslissing waardoor hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.3.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

De nietigverklaring van het visum is gestoeld op artikel 34, 1 van Verordening 810/2009/EG van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Dit artikel bepaalt het volgende:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

4.3.3.8. De Raad merkt op dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 juli 1996 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat men in het kader van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet mag verlangen dat de vreemdeling die verklaart naar België te komen het doel en de omstandigheden van zijn verblijf kan rechtvaardigen. Zelfs al is een verzoeker zoals in casu, in het bezit van een op het eerste gezicht rechtsgeldig visum, beschikt de verwerende partij over een appreciatiebevoegdheid, die rechtstreeks voortvloeit uit artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet (RvS 3 juli 2005, nr. 147 219). Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110 745).

4.3.3.9. Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van de verwerende partij een aanvulling neer van het administratief dossier. De raadsman van verzoeker heeft tegen deze neerlegging geen bezwaren geuit. Uit deze stukken zou volgens de verwerende partij blijken dat de hotelreservaties inderdaad zouden zijn geannuleerd. De Raad stelt echter vast dat uit de afgedrukte internetpagina's die zich in deze aanvulling op het administratief dossier bevinden enkel het tegendeel blijkt, namelijk dat de reservaties worden bevestigd. Verzoeker dient dus te worden bijgetreden waar hij stelt dat uit niets blijkt dat zijn reservaties zouden zijn geannuleerd.

4.3.3.10. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet betwist dat hij niet beschikt over doorreistickets tussen Brussel en Rome en dat hij evenmin betwist dat hij geen duidelijkheid kan verschaffen over zijn verblijfsomstandigheden tussen 15 augustus 2013, de einddatum van de kwestieuze hotelreservaties, en 6 september 2013, de datum van zijn geplande terugkeer naar Algiers. Verzoeker maakt bijgevolg geenszins aannemelijk maakt dat het hoofddoel van zijn reis zich effectief in Italië zal afspelen, zoals in de bestreden beslissingen wordt geponeerd. Verzoeker slaagt er dus niet in aan te tonen dat hij zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden wel degelijk voldoende zou hebben verduidelijkt waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten om verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren, hem terug te drijven en zijn visum nietig te verklaren.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

4.3.3.9. In casu wordt door verzoekende partij prima facie geen verdedigbare grief gestoeld op een bepaling van het EVRM aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker geschonden geachte bepalingen en zijn tweede middel te bespreken.

4.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summier uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker aan dat hij een enorm nadeel lijdt wanneer zijn toeristisch verblijf in België, dat zijn geest zou verruimen, wordt belemmerd en wanneer hem de kans wordt ontnomen om de plekken te bezoeken waar hij contacten wenste te leggen met mogelijke partners in het kader van zijn opleiding handel en management aan een belangrijke Afrikaanse school. Volgens verzoeker doorkruist de beslissing tot vasthouding zijn perspectieven. Tenslotte geeft verzoeker aan dat de bestreden beslissingen zijn bewegingsvrijheid inperken waardoor er een schending zou bestaan van artikel 3 van het EVRM.

4.4.2.2. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat, zoals hierboven reeds werd aangehaald, de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de vasthouding uit te spreken. Voor zover verzoeker zijn nadeel koppelt aan de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, komt het niet aan de Raad toe om op dit punt rechtsherstel te bieden.

4.4.2.3. Het door verzoeker omschreven nadeel komt neer op het verlies van een kans op persoonlijke verrijking door een verblijf in het Schengengebied. Dit vage nadeel kan, zoals de verwerende partij

terecht stelt in haar nota met opmerkingen, bezwaarlijk als ernstig worden beschouwd en wordt bovendien niet concreet gemaakt. Verzoeker legt immers geen enkel begin van bewijs neer van de plaatsen die hij wenst te bezoeken of van de personen waarmee hij in het kader van zijn studies contacten zou wensen te leggen. Verzoeker maakt ook allerm minst aannemelijk dat de bestreden beslissingen een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zouden uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er is in casu zeker geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven in punt 4.4.1 werd omschreven.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

F. TAMBORIJN